

НЕЙМОВІРНІ ІСТОРІЇ І ЛЮДСЬКІ ДОЛІ

Читанка

4 820230 060034 >

..... ДЛ Я ВСІХ

№7 (7)
Ціна договірна

● НЕЙМОВІРНО!

«Мій дар — як електрика», — усміхається Вікторія Чабаненко.

Фото із сайту zorya.org.ua.

Жінка-рентген бачить внутрішні органи в кольорі

«У бабусі в животі повзають павуки!» — коли мама 5-річної Віки вкотре чула такі слова від дитини, то знову починала дратуватись і просила малу «нічого не вигадувати». А та дивувалась: «Я не вигадую, мамо. Бачу, як всередині у людей летиться кров, повзають павуки, лежать якісь камінчики. А ти хіба не бачиш?»

с. 6 »

Фото із сайту kp.ua.

Три хати за вечерю: турист-німець зробив царський подарунок волинській селянці

с. 3 »

«Змій Горинич» із Київщини погубив 13 душ
До Анатолія Тимофєєва в Україні востаннє застовували смертну кару **с. 2, 5 »**

Ікона «Невипивана Чаша» спасає від напасті пияцтва

Сьогодні багато людей страждають від алкоголізму, наркоманії, згубного потягу до азартних ігор, роблячи нещасними своїх близьких. Дехто намагається боротися з залежністю, але сучасна медицина часто виявляється не в силах їм зарадити

Що ще може допомогти — читайте на с. 7 »

Український письменник врятував від розстрілу Вінстона Черчилля

А потім доля поміняла їх ролями

Читайте про це на с. 4 »

НОМЕРИ ЕФЕКТИВНОЇ РЕКЛАМИ
050 994 9907, 0967731037, 0668247160

● ШОК!

«Змій Горинич» із Київщини погубив 13 душ

Смертну кару в Україні скасували 20 літ тому. Останнім, кого розстріляли у нашій державі, був Анатолій Тимофєєв, на руках якого – кров 13 жертв

Влад НОВИНСЬКИЙ

Народився 1960 року в Березані Барішівського району Київської області. Там, до речі, скоїв чимало злочинів. За крадіжку перший раз його засудили в 1981-му на три роки, вдруге – 1983-го — на сім. Вийшов у 1990-му, одружився, взяв прізвище дружини і став Тимофєєвим (до цього був Кривобоком). Однак працювати він і не думав, а продовжив свої кримінальні пригоди.

Перше вбивство скоїв 11 вересня 1991 року в Броварах під Києвом. Маленький ростом, але живий, з дуже сильними руками, Тимофєєв легко проникав у будинки через квартиру, щілину в снігах тощо. Того дня він заліз у дім, де жила бабуся на прізвище Щербак. Тільки почав нишпорити по полицях, як несподівано повернулася господиня. Тимофєєв на кухні знайшов металевий товчак, підкрався до старенької й оглушив її залізкою. Потім зняв із себе ремінь і задушив нещасну жінку. Тоді перевернув усе

Феміда визнала Тимофєєва особливо небезпечним рецидивістом і засудила до вищої міри покарання через розстріл.

в помешканні догори ногами (це, до речі, був його фірмовий «почерк»), знайшов трохи грошей і золоті прикраси, забрав їх. А щоб остаточно замести сліди, підпалив будинок.

Багато його наступних

Вбивав їх тим, що потрапляло під руку: кухонною дошкою, сокирою, потім душив і палив будинки.

злочинів мають схожий сценарій. Він кидався від хати до хати, шукаючи, що вкрасти. Іноді не знаходив нічого, часом виносив алкоголь, сережки, вовняні хустки — словом, усілякі дрібниці. Якщо господарі були дома – вбивав їх тим,

що потрапляло під руку: кухонною дошкою, сокирою, потім душив і палив будинки.

Згодом із Київщини перебрався у вінницькі села. 32-літній маніяк за день, 18 серпня 1992-го, скоїв серію злочинів у місті Жмеринка. Тимофєєв обікрав там три будинки, потім заліз у помешкання жінки 1904 року народження. Коли господиня повернулася в хату і застала «гостя», той напав на неї і під тортурами змусив сказати, де лежать цінності. Потім згвалтував 88-річну жінку і задушив.

В кінці літа 1992-го Тимофєєв відчув, що правоохоронці вийшли на його слід. І він поїхав у Росію, де в селі Воскресенка Медінського району Калузької області жили його дружина і тесть.

Закінчення на с. 5

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Чотири листи

«Що ви шукаєте у тім піднебессі?» — поцікавилася незнайомка. «Себе... ні, її...» — відповів. «Знайшли?» — «Загубив... Укотре загубив»

Ольга ЧОРНА

ЛИСТ ПЕРШИЙ. ОСІННІЙ. (ЙОМУ)

«Доброго осіннього дня тобі. Щойно повернулася з нашого парку. Тепер я ходжу туди сама. «Не поспішай, — шепоче мені осінь, — тебе все одно ніхто не чекає». Я зупиняюся і слухаю... Концерт осіннього падолисту. Він схожий на оксамитовий голос віолончелі. Може, це грає вітер. А можливо, це плід моєї фантазії і терпких спогадів. Парк живе цією дивовижною музикою. А вечір, захоплений у полон осінньою мелодією, приходиться все раніше і раніше.

На алеї, стежки і стежечки, на промоклі лавки дерева скидають обрамлені в позолоту листочки-листки. Я роблю з них букетики. Вони схожі на маленькі розкуйовджені сонця...

Сьогодні осінь дава-

ла прощальний концерт. Останнє листя кружляло у повільному танці. При тих світ, аби не сполохати цю неземну мелодію. Пам'ятаю, ти говорив мені: «Не сумуй. Я не вірю, що осінь — пора розлук. Адже тільки вона буває золотою. І лише вона кличе птахів та людей у вирій, аби вони пережили холоди, розчарування, безвихідь і змогли повернутись».

У мене все гаразд. Бережи себе».

ЛИСТ ДРУГИЙ. ЗИМОВИЙ. (ЇЙ)

«Привіт! Нарешті відповідаю на твій осінній лист. Пізно. Пробач. Морозно. За вікном падає сніг. Наче надії, пошматовані на безліч мініатюрних холодних клаптиків. Ти завжди губила рукавички. Гріла руки в холодних кишнях.

Закінчення на с. 11

«Не сумуй. Я не вірю, що осінь — пора розлук».

Фото із сайту unian.ua.

Недарма ж німці вивозили наш ґрунт вагонами

На території України зосереджено 1/4 всіх запасів чорнозему на планеті

Ці ґрунти при правильній обробці дають найвищі врожаї і дуже цінні. Під час Другої світової війни німецькі

солдати навіть вивозили чорнозем ешелонами.

А політик Олег Ляшко заради піару навіть їв у парламенті землю-матінку.

● МРІЇ ЗБУВАЮТЬСЯ

Три хати за вечерю: турист-німець зробив царський подарунок волинській селянці

Ця історія схожа на казку — гарну казку про людську доброту і небайдужість. 15 років тому скромна шкільна прибиральниця Лідія Троценко з Великої Глуші поверталася після роботи додому. Сутеніло. Біля дороги помітила незнайомця. Чоловік, очевидно, ще сподівався спіймати якийсь транспорт, бо все поглядав на дорогу. Але останній автобус до Любешова вже пішов, про що й повідомила заїжджому

Євгенія СОМОВА

Він виявився іноземцем. Громадянин Німеччини Леонард Ріц приїхав у Велику Глушу з товаришем. Того запросили у гості знайомі, у яких не раз уже бував, а його не покликали. Тож хотів дістатися до Любешова, аби там заночувати. Та ввечері добратися туди непросто. А готелю в селі нема.

Ліда пошкодувала чоловіка і запросила його до себе, хоча жила з чоловіком і дітьми в орендованій хаті-розвалюсі, другу половину якої займали сусіди. Пригостила скромною вечерю. Поставила на стіл усе, що мала, — розігріла борщ, зварила картоплі, нарізала сала. Гість розповів, що він наро-

Леонід Ріц щедро оцінив людяність Лідії Троценко.

дився на Волині, на хуторі поблизу Колок. Його мама — німкеня, а тато — росіянин. Сім'я виїхала в Німеччину, коли Леонардові було 7 років. У родині спілкувалися російською мовою. Тож чоловік знав її, хоча трохи й призабув. Лише іноді Лідії доводилося вдаватися до польської, аби порозумітися.

Переночувавши, гість попрощався і поїхав. Але, виявляється, не забув ту гостину у волинському селі, хатину, у якій його приймали. За доброту він вирішив віддячити Лідії — купити нове житло. Дав їй кошти на будинок. Свою хату, про яку жінка стільки мріяла, Троценки збудували на місці старої роз-

валюхи. А через кілька років пан Леонард дав гроші на ще два будинки, бо ж підросли Лідіні діти. Донька вийшла заміж. Один придбали для неї, другий — для Ліді. А найперший дістався синові, який теж створив сім'ю.

Зі своїм благодійником Троценки не втрачають зв'язку. Чоловік не раз гостював на Волині у своїй другій родині. Востаннє — торік. Лідіні внуки називають його дідом Леонардом. Коли при-

У нас він більш як 10 людям допоміг. Каже: «Вмирати все одно доведеться, а гроші із собою не забереш».

їжджає у гості, біжать наввипередки до нього, бо щоразу привозить гостинці. Не обходить увагою іноземець й інших селян. Одним привіз швейну машинку, іншим — пральню. Комуś купив квартиру у Нововолинську, а комуś оплатив навчання дітей у виші. Сільському голові давав гроші на медикаменти для стареньких, а священнику — на церкву.

— Він не багач, а звичайний викладач-пенсіонер, — розповідає Лідія Троценко. — У нас він більш як 10 людям допоміг. Каже: «Вмирати все одно доведеться, а гроші із собою не забереш».

Пану Леонарду вже за 90. Чи приїде до неї цього року, Лідія не знає. Адже, аби перетнути кордон, потрібно мати довідку про щеплення від ковіду, а старенький робити його не хоче. Але обіцяє, поки будуть сили, приїздити сюди — на землю, де народився, до людей, з якими поріднився. Зі своєю сім'єю у чоловіка стосунки не склалися, живе нині сам, тож з радістю відвідуватиме Волинь.

За матеріалами «КП в Україні».

З нами – цікаво!

VOLYN.COM.UA

НЕЙМОВІРНІ ІСТОРІЇ І ЛЮДСЬКІ ДОЛІ

Місячник **Читанка** **ДЛЯ ВСІХ**

передплатні індекси:
97847
(для читачів Волинської області),
60313
(для читачів Рівненської області),
60780
(для читачів інших областей).

Газета **Волинь**

Тижневик

передплатні індекси:
30000, 60306, 60305, 86772
(для читачів Волинської області),
97847
(для читачів Рівненської області),
61136 (для читачів інших областей).

Цікава **ГАЗЕТА** **на вихідні**

Тижневик

передплатні індекси:
60304, 60306, 60392, 86772
(для читачів Волинської області),
60312 (для читачів Рівненської області),
60307 (для читачів інших областей).

Місячник **ТАК НІХТО** **не КОХАВ**

передплатні індекси:
86771, 60305, 60392, 86772
(для читачів Волинської області),
60779
(для читачів інших областей).

● КОЛЕСО ІСТОРІЇ

Український письменник врятував від розстрілу Вінстона Черчилля

А потім доля поміняла їх ролями

Ольга ВЕКЕРИК

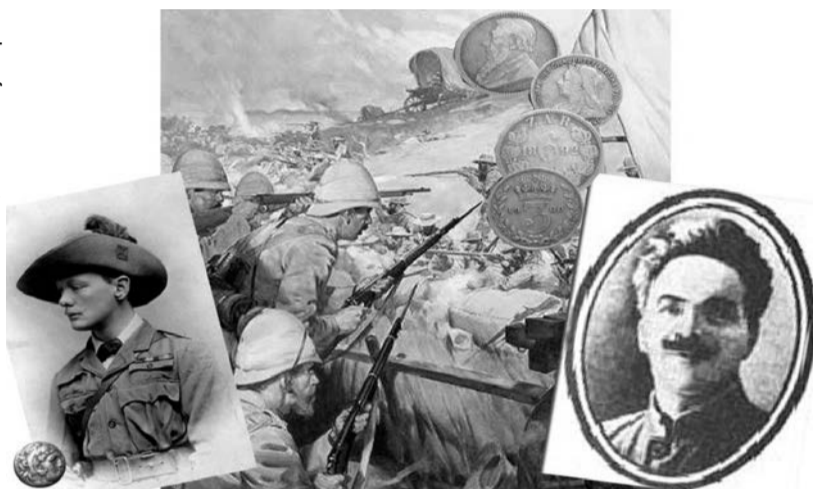
Юрій Будяк (справжнє прізвище — Покос) народився в 1879-му в селі Красногірка Полтавської губернії. Змалечку багато читав, писав вірші. Коли Юрі було 5 років, помер його батько. Тому хлопцеві довелося наймитувати. Закінчивши церковноприходську школу, юнак вирушив до Катеринослава (Дніпра), потім у Крим і на Кавказ. Працював вантажником, помічником аптекаря, чабаном, матросом та бляхарем. Одночасно встиг закінчити гімназію екстерном.

Переломним моментом у житті Юрія Будяка стала англо-бурська війна. Саме у Південній Африці доля звела українського письменника з легендарним британським прем'єр-міністром Вінстоном Черчиллем.

«На допомогу африканцям з усього світу потяглися добровольці. Охопленний палкою ненавистю до англійських завойовників, помчав у той трансваальський вогонь і я. Спочатку воював рядовим, а потім, опанувавши мову і звичаї того краю, став командиром невеликого загону. Діяв він по-партизанськи: вночі нападав на ненависних чужинців, тихо, поодиноці знищував їх... Гуманізм у такій війні протипоказаний. Але час від часу він прокидався в мені, і я рятував когось від смерті, брав у полон», — переказує розповідь Юрія Будяка письменник Василь Минко у книзі спогадів «Червоний Парнас».

У листопаді 1899 року загін українця напав на бронепоезд із британ-

фотоколаж із сайту uain.press.

Майбутній британський прем'єр (ліворуч) у часи англо-бурської війни. Праворуч на колажі — єдине відоме фото Юрія Будяка (Покоса).

ськими солдатами. Серед них виділявся один юнак. Він кинувся до Будяка не з револьвером, а з блокнотом і олівцем у руці. «Кореспондент?» — запитав Юрій. Юнак від радості, що його зрозуміли, ствердно закивав головою і по-

Черчилль пробув у полоні не день, а два місяці. І саме українець допоміг йому втекти вантажним поїздом у Мозамбік. Хоч би що там було насправді, коли пізніше вони помінялися ролями, замість табору для полонених Будяк

На знак вдячності за врятованого сина батько Вінстона, лорд Рендольф Генрі Спенсер Черчилль, оплатив навчання українця в стінах найпрестижнішого у світі вишу — Оксфордському університеті.

казав посвідчення журналіста Morning Post. Тим молодим репортером виявився Вінстон Черчилль. Він був єдиним, кого тоді завдяки наказу Будяка не розстріляли. А наступного дня до британських військ надійшла підмога, і вони оточили бурських повстанців-підричників. За іншою версією,

опинився в Англії, в родовому замку лорда Черчилля.

На знак вдячності за врятованого сина батько Вінстона, лорд Рендольф Генрі Спенсер Черчилль, оплатив навчання українця в Оксфордському університеті. Юрій починає студіювати гуманітарні науки у стінах найпрестиж-

Впізнаєте в молодому репортері найвідомішого британця світу?

нішого у світі вишу. Утім, як стверджував сам Будяк, на перешкоді стає погане володіння англійською і низький рівень підготовки. Тому він дякує Черчиллю за гостинність та щедрість, прощається з Туманним Альбіоном і вирушає у світові мандри. США, Франція, Італія, Німеччина, Туреччина, Єгипет, Сингапур, Балкани...

Повернувшись на батьківщину, Юрій Будяк закінчує вчительські курси, навчається у КПІ. Стає активним діячем українського руху, журналістом та письменником. Працює в уряді УНР, потім — заступником голови білоцерківської «Просвіти». У жовтні 1935-го його засуджують на 5 років за приналежність до контрреволюційної організації «Плуг», терористичні настрої та тісні зв'язки з розстріляним Григорієм Косинкою й арештованим керівником «Плугу» Сергієм Пилипенком. Покарання письменник відбував у Карагандинському та Воркуто-Печорському таборі.

Про свої африканські пригоди Юрій Будяк розповідав лише найближчим друзям. Чи згадував про свого українського рятівника британський прем'єр-міністр? Хто зна...

За півтора року після смерті українця Вінстон Черчилль прибуває в Ялту і стане одним із тих, хто визначатиме лінію кордону з Польщею та схвалить участь Української РСР в ООН як однієї з 51 країни-засновниці.

За матеріалами istpravda.com.ua, 24tv.ua.

«Дивлюсь я на небо та й думку гадаю»

Це перша пісня, яка прозвучала у космосі

Слова «...Чому я не сокіл, чому не літаю» поета-романтика Михайла Петренка (1817–1862) проспівав на орбіті український космонавт Павло Попович (на фото) на кораблі «Восток-4» спеціально для конструк-

тора космічних кораблів українця Сергія Корольова.

До речі, Сергія Корольова Ілон Маск, засновник космічної компанії SpaceX, назвав одним із найкращих фахівців у галузі.

Двічі Герой Радянського Союзу Павло Попович (1930–2009) народився в селищі Узин Білоцерківського району Київської області.

фото із сайту istpravda.com.ua.

● ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

Перед смертю Олег Томашук тільки встиг сказати: «Не надо, пожалуйста» і спробував ухилитися від кулі...

Узяв пістолет та вистрелив у голову солдатів...

Суд у Донецькій області виніс вирок колишньому майору Збройних сил України Віталію Виннику. Він убив солдата за пост в Інстаграмі, де були позначені позиції військових

Микола РИМАР

У 2017 році військовослужбовець Олег Томашук (на фото) зняв відео, на яке потрапили позиції військових біля Авдіївки. Згодом солдат виклав це в Інстаграм.

Пізніше на ютубі розмістили ролик «Українский боец-инстаблогер раскрыл положение секретных позиций ВСУ». Під відео зазначили, що військовий додав до посту геотеги.

Після цього майор Віталій Винник отримав від керівництва повідомлення, що його бійці виклали інформацію про розміщення командного пункту. А вже військовослужбовці мали здавати свої телефони, щоб вберегтись від витоку інформації.

Майор викликав до себе чотирьох бійців. Він розпитував Томашука, чому той опублікував відео. Солдат начебто визнав, що це прирівнюється до державної зради.

Після цього Віталій Винник узяв пістолет, перезарядив його та вистрелив у голову солдатів. За словами очевидців, усе сталося дуже швидко. Боець благав не робити цього. Він спробував ухилитися від кулі, але не зміг.

Винник у суді свою провину визнав. Проте з кваліфікацією злочину не погоджувався, стверджував, що не хотів убивати. Мовляв, це сталося ненавмисно, пояснював все миттєвим психологічним фактором. Майор навіть не пам'ятав, як заряджав пістолет.

Експертиза встановила, що обвинувачений міг усвідомлювати свої дії, хоча перебував у стані афекту.

Його засудили до 5 років в'язниці. Термін зменшили через каяття та скоєння злочину у стані вираженого емоційного збудження.

● ШОК!

«Змій Горинич» із Київщини погубив 13 душ

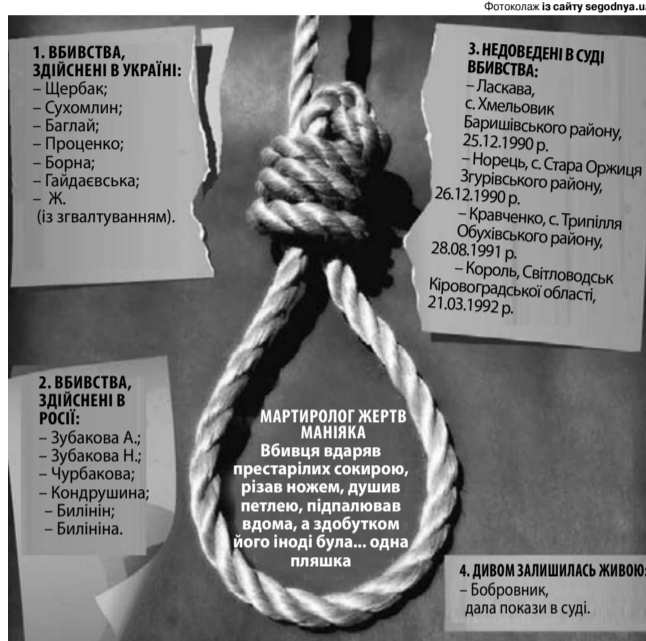
Закінчення.
Початок на с. 2

Влад НОВИНСЬКИЙ

Уже за кілька днів узявся до своїх лиходійств. І почав із подвійного вбивства. У місті Априлєвка (столичний регіон) із електрички побачив неподалік приватний будинок, у дворі якого літня жінка обскубувала курку. Вбивця тихенько прослизнув в хату – там на ліжку лежала ще одна старенька. Нелюд вирішив убити обох, а потім спокійно обікрасти житло. Знову повернувся у двір, накинув петлю на 73-річну жінку, задушив, а тіло сховав у городі. Потім зайшов до хати і вбив 82-літню сестру господині.

Останню серію злочинів маніяк скоїв у Мало-Ярославці під Москвою. Він як сказався (можливо, відчуваючи свій кінець): залазив там у три будинки, але нічого суттєвого не знайшов. У четвертому задушив господиню і забрав 4 пляшки горілки. І на цьому не заспокоївся, поліз п'ятий раз. Спочатку йому здалося, що в будинку порожньо, та в дальній кімнаті спав 88-річний чоловік. Маніяк відразу порішив діда. Але тут повернулася його 83-літня дружина, у якої теж не залишалося шансів на життя. В цьому будинку Тимофєєв узяв трохи золота, і це була його остання здобич.

Прикмети вбивці вже були відомі і за описами з України, і за словами російських свідків (його бачили на вулицях поблизу пограбованих будинків).

1. ВБИВСТВА, ЗДІЙСНЕНІ В УКРАЇНІ:
– Щербак;
– Сухомлин;
– Баглай;
– Проценко;
– Борна;
– Гайдаєвська;
– Ж.
(із згвалтуванням).

2. ВБИВСТВА, ЗДІЙСНЕНІ В РОСІЇ:
– Зубакова А.;
– Зубакова Н.;
– Чурбакова;
– Кондрушина;
– Билінін;
– Билініна.

МАРТИРОЛОГ ЖЕРТВ МАНИЯКА
Вбивця вдаряв престарілих сокирою, різав ножом, душив петлею, підпалював вдома, а здобутком його іноді була... одна пляшка

3. НЕДОВЕДЕНІ В СУДІ ВБИВСТВА:
– Ласкава, с. Хмельовик Баршівського району, 25.12.1990 р.
– Норєць, с. Стара Оржиця Згурівського району, 26.12.1990 р.
– Кравченко, с. Трипілля Обухівського району, 28.08.1991 р.
– Король, Світловодськ Кіровоградської області, 21.03.1992 р.

4. ДИВОМ ЗАЛИШИЛАСЬ ЖИВОЮ:
– Бобровник, дала покази в суді.

Тож 19 вересня 1992 року Тимофєєва затримали на станції метро «Київська» в Москві. Він особливо своїх дій не заперечував, розповів все російським слідчим, після чого його етапували в Україну.

13 убивств Феміди вистачило, щоб визнати Тимофєєва особливо небезпечним рецидивістом

ли в Лук'янівській в'язниці Києва.

У своїй касаційній скарзі до Верховного Суду України Анатолій Тимофєєв пояснював свої жahlіві злочини важким дитинством, побиттям у спецшколі для важких підлітків, жорстокістю ув'язнених і персоналу колоній, де пізніше двічі відбував покарання. Мовляв, після

Спочатку йому здалося, що в будинку порожньо, та в дальній кімнаті спав 88-річний чоловік. Маніяк відразу задушив діда. Але тут повернулася його 83-літня дружина, у якої теж не залишалося шансів на життя.

(причому вбивства людей похилого віку за законом є обтяжуючою обставиною). У підсумку він був засуджений до вищої міри покарання – смертної кари через розстріл. І в серпні 1996 року вирок викона-

цього всього він озлобився і став «Змієм Гориничем», а вбивав лише тому, що боявся залишати свідків, щоб більше ніколи не потрапити в колонію.

За матеріалами «Сегодня».

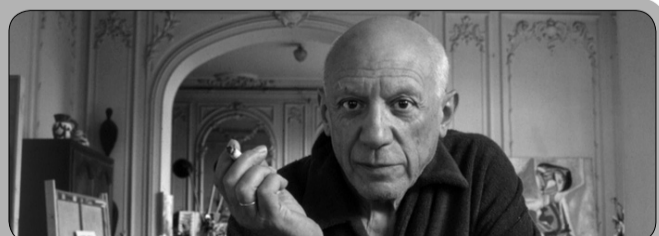
Як куріння врятувало життя Пабло Пікассо

Виявляється, коли майбутній геній пензля народився, акушерка порохувала його мертвонародженим

Спас дитину його дядько, який кури сигари, і побачивши немовля, що лежить на столі, пустив дим йому в обличчя, після чого малюк закричав.

Таким чином, можна сказати, що куріння врятувало Пабло Пікассо (на фото) життя і він творив для світу до 91 року.

Фото із сайту worldartdalla.blogspot.com.

Геній не розлучався з цигаркою і любив повторювати: «Я весь час розмірковую про смерть, це єдина жінка, яка була вірною мені протягом усього життя».

● НЕЙМОВІРНО!

Жінка-рентген бачить внутрішні органи в кольорі

«У бабусі в животі повзають павуки!» — коли мама 5-річної Віки вкотре чула такі слова від дитини, то знову починала дратуватись і просила малу «нічого не вигадувати». А та дивувалась: «Я не вигадую, мамо. Бачу, як всередині у людей ллється кров, повзають павуки, лежать якісь камінчики. А ти хіба не бачиш?»

Василь КІТ

Зрештою, в якийсь момент мама здалась і відвела свою «не таку» дитину до біоенерготерапевта «тьоті Тані», і та винесла вердикт: «У дитини — рентгенівський зір! Вона може діагностувати».

— Подумала тоді, що дочка вдалася у свою прапрабабусю Ольгу. Вона жила в селі Калинівка Запорізької області. Старенька й «бачила», й діагностувала, й лікувала. У сорок років осліпла, та потім пів століття приймала людей. Померла у 1975 році у 90-літньому

віці, — розповідає виданню «Факти» Алла Миколаївна, мама Віки.

Коли дівчинці виповнилось 15, її здібність перевірив знайомий лікар і виявилось, що вона бачить внутрішні органи не як на рентгенівському знімку, а в натуральну величину, в кольорі, об'ємі і з різних ракурсів. У якийсь момент шкіра стає немов матове скло і під нею Віці видно, як тече кров, б'ється серце, ворухаться легені. Або як страхотливо зафарбовується у різні кольори після споживання магазинних соків чи цукерок, нашпигованих усіякими добавками...

Вікторія зізнається, що не виходить лише «бачити» себе.

Щоб підкріпити Божий дар знаннями, Вікторія Чабаненко, коли підросла, вступила до Запорізького медуніверситету на лікувальне відділення. Зараз їй 24 роки. Трохи попрацювавши за фахом — акушером-гінекологом, вона повернулася до діагностики.

бір? — цікавляться журналісти у молодій жінки.

— Навпаки. Чоловіки раді унікальному знайомству. Та я вже маю люблячого чоловіка, який заради мене готовий перевернути гори.

— Вас називають то екстрасенсом,

У якийсь момент шкіра стає немов матове скло і під нею Віці видно, як тече кров, б'ється серце, ворухаться легені.

— Багато хто цікавився: «Тобі не страшно? Як це ти живеш у світі скелетів із нутрощами?» — сміється Вікторія Чабаненко. — Але я не живу «у світі скелетів». Мій дар — як електрика. Захотів — увімкнув світло, захотів — вимкнув. Я все контролюю.

Віка бачить органи всередині не лише людей, а й тварин. Не виходить «бачити» лише себе. Також не може діагностувати по скайпу та відео, потрібна особиста присутність пацієнта. Їй вдається розгледіти утворення, які мають розмір у понад міліметр. Тож вірусів вона не виявить.

— Чоловіки не бояться спілкуватися з дівчиною, яка в прямому сенсі бачить їх наскрізь? Чи ви вже зробили свій ви-

то ясновидицею, то енерготерапевтом, то цілителькою.

— Але я ні те, ні інше, ні третє, ні четверте. Не впадаю у транс, не співаю тужливих пісень, не б'ю в бубни, щоб налаштуватися. Я просто вмю бачити органи в нормі та з патологією. І не лікую. Можу, але після сеансу мені стає погано, тому роблю це лише у виняткових обставинах.

Вікторія Чабаненко працює не тільки в Україні, її часто запрошують в інші країни, зокрема, у Німеччину, Польщу, Арабські Емірати. Хамед Хамад, доктор філософських наук, заступник міністра Міністерства щастя в Еміратах, був вражений її здібностями: «Я не знаю, як це відбувається. Але знаю, що це працює!»

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

«Юрію, дякую тобі, у нас виходять гарні хлопці»

● **ІСТОРІЯ НОМЕРА** Популярні українські телеведучі 37-річна Катерина Осадча і 51-літній Юрій Горбунов знову стали батьками. У подружжя народився другий синочок Данилко

с. 10-11

● **ДЕЛІКАТНА ТЕМА** «Він сказав, що мріє одружитися з незайманою...»

с. 6-7

Хіба могла той подружжя одружитися порочно, що шлюб для неї передбачав лише шлюбу палача?

● **ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК**

Сповідь дружини українського моряка-героя: «Він подавив у мені всі почуття і мене як особистість»

с. 3-5

● **ДІМ, ДЕ ЖИВЕ ЛЮБОВ**

Після 7 років благань Бог почув молитви подружжя Шабуніних і подарував їм донечок-двійнят!

Як хлопчик у візку підкорив серце чарівної дівчини — читайте на с. 16-17

У номері також:

● **Поради доньці: «Якщо тебе вдарив чоловік — негайно збирай речі»**

● **Історія до сліз: «Діти мої, зараз мама пішла, а я радий...»**

● **У першу шлюбну ніч наставниця нареченої має бути... під ліжком молодят**

● **Суперові рецепти приготування дерунів**

Місячник уже в продажу — всього 6 гривень!

Запитуйте в листонош або точках розповсюдження газет!

А у вас «золота серединка»?

У середньому жінці достатньо, щоб любощі тривали хоча б 10 хвилин

Виявилось, що в середньому секс триває від 3 до 7 хв. Це з попередніми пестошами. А вони хотіли б хоча 10 (у дослідженні 2008 року ця цифра дорівнювала 13 хв).

Проте секс понад 20 хв їх теж не влаштував.

Тож необхідно пам'ятати про золоту середину — між 10 та 20 хв.

Це визначала сексологиня Крістен Марк з університету Кентуккі (США). Вона провела масштабне дослідження 15 тисяч жінок, які скаржилися на інтимне життя.

● ДИВА ВІРИ

Ікона «Невипивана Чаша» рятує від напасти пияцтва

Сьогодні багато людей страждають від алкоголізму, наркоманії, згубного потягу до азартних ігор, роблячи нещасними своїх близьких. Дехто намагається боротися із залежністю, але сучасна медицина часто виявляється безсила їм зарадити. Адже подібні проблеми викликані не тільки фізіологічними та психологічними особливостями, а й духовними труднощами. Тому і звертатися по допомогу необхідно до тих, хто лікує душу, а не тіло. І саме в таких ситуаціях потрібна ікона «Невипивана Чаша». Ця святиня була дарована Дівою Марією людям не так давно — в 1878 році. Ось який переказ пов'язаний з її появою

Наталка ЧОВНИК

Літописи свідчать, що в Єфремівському повіті Тульської губернії жив один солдат, одержимий недугою пияцтва. Він пропивав усе, що знаходив у своєму домі, і практично дійшов до жебрацького стану. Від зловживання горілкою у нього відняло ноги, але пити він не переставав. І ось цьому зовсім вже пропащому чоловікові одного разу уві сні з'явився старець, який звелів йти в монастир міста Серпухова і відслужити перед іконою Божої Матері «Невипивана Чаша» молебень, після чого буде зцілений від згубної звички.

Без копійчини в кишені, не володіючи ногами, він не ризикнув вирушити в подорож. Але святий старець з'явився йому вдруге і втретє, та вже настільки грізно нака-

зав виконати повеління, що нещасний п'яниця негайно вирушив у дорогу, долати яку йому довелося на четвереньках. В одному із селищ, які траплялись на шляху, він зупинився для відпочинку. Щоб полегшити біль і страждання під час подорожі, старенька господиня розтерла йому ноги і прихистила на ніч. Наступного дня солдату полегшало, але хазяйка залишила його ще на одну ніч, знову розтерши хворі ноги. Спираючись на дві, а потім і на одну палицю, солдат потихеньку дійшов до Серпухова.

У монастирі він розповів про свої дивовижні сновидіння і попросив відслужити молебень перед іконою Божої Матері «Невипивана Чаша». Але ніхто в монастирі не знав про образ із такою назвою. Тоді комусь прийшла думка: а чи не вона висить у проході з храму

Напевно, ні перед якою іншою іконою матері і дружини не проливають стільки сліз.

Святиня рятує не тільки від пристрасті до горілки — вона може позбавити залежності від наркотиків, куріння, азартних ігор.

в ризницю? Яке ж було здивування усіх, коли на зворотному боці дійсно побачили напис «Невипивана Чаша». Знаменним було і те, що, поглянувши на ікону преподобного Варлаама, яка висіла поряд, солдат відразу ж упізнав того старця, який являвся йому у сні.

Додому із Серпухова чоловік повернувся цілком здоровим і вільним від своєї згубної пристрасті, а звістка про чудотворну ікону швидко поширилася по всьому краю. Люди, що страждали від пияцтва, їх рідні та близькі поспішали піднести молитви до Пресвятої Богородиці

про зцілення від недуги. Багато приходили вже після свого одужання, щоб подякувати Владичиці за її велику милість.

Тепер списки чудотворного образу є майже в кожному храмі. Але де знаходиться ікона «Невипивана Чаша», біля якої відбулося найперше зцілення? Вона, як і раніше, перебуває в Серпухівському Висоцькому чоловічому монастирі. Щонеділі біля святині проводиться молебень, а потім читається акафіст про тих, хто страждає від надмірної пристрасті до алкоголю. Піднести молитви можна і біля домашньої реліквії, адже Богородиця чує всіх, хто звертається до Неї з вірою, надією та каяттям.

Святиня рятує не тільки від пристрасті до горілки — вона може позбавити залежності від наркотиків, куріння, азартних ігор. Також є свідчення, що образ неодноразово сприяв вирішенню житлових питань. Крім того, акафіст «Невипивана Чаша» читають батьки, відпускаючи своїх дітей у доросле життя. Він допомагає молодим людям уникнути спотворень моральних орієнтирів, оберегає від небезпек та наставляє на праведний шлях.

ДОВІДКА

Головна особливість ікони, поза сумнівом — Ісус Христос, який стоїть у чаші. Він уособлює Святе Причасття, дароване християнам на знак спокутування первородного гріха. Благодать, яка виходить від неї, ніколи не вичерпується, тому чаша дійсно «Невипивана». Цей образ нагадує, що Син Божий приніс себе у жертву заради людей, тому ніхто не повинен нехтувати Ним, відкидаючи вічне спасіння і вибираючи швидкоплинне задоволення від тютюну, алкоголю або наркотиків.

Із 12 лавр світу 4 знаходяться в Україні

Маємо три православні та одну греко-католицьку

Це Києво-Печерська лавра, Київ (існує з 1051), Почаївська лавра, Почаїв, Тернопільська область (з 1833), Свято-Успенська Святогірська лавра, Святогірськ, До-

нецька область (має статус лаври з 2004) та Свято-Успенська Унівська лавра Студийського уставу (греко-католицька), Унів (з 1898).

Інші лаври: в Росії — 2, в Грузії — 1, в Польщі — 1, в Румунії — 1, в Палестині — 1, в Греції — 2.

Кожен, хто хоч раз відвідав Унів, знову прагне сюди повернутися, щоби зануритись в його особливу атмосферу святості.

● УСМІШКА ФОРТУНИ

Фото із сайту sim23.ua.

Про день 11 серпня 2021 року Василь Літвін буде розповідати й своїм онукам.

За 50 гривень став... мільйонером

«Спочатку я подумав, що це розіграш, але показав білет касирці...»

Лія ЛІС

«Новачкам щастить» — це вислів якраз про 28-річного Василя Літвіна, який працює на одному з луцьких заводів. Купувати лотереї він почав нещодавно. Виявилось, що це лише сьомий лотерейний білет у його житті:

— Зазвичай я йду з тренування і дорогою захожду у маркет «Сім 23» купити щось попити чи на перекус, а коли побачив там квитки, вирішив спробувати свою удачу. Завжди беру тільки один. Того дня придбав лотерею, що називалась «Мільйонер», стер покриття і не повірив своїм очам. Це була лотерея, яку купив навмання. І одразу мільйон! — **розповідь Василь сайту sim23.ua.** — Я навіть не думав, що ось так миттєво можна виграти мільйон. Спочатку вирішив, що це розіграш. Показав білет касирці, вона його перевірила. Тож сама була шокована, не знала, що робити. Потім зателефонувала керівництву, яке сказало, що якщо написано, що виграв мільйон, — значить білет дійсно виграний. Ми всі були спантеличені — я, касирка, жіночка, яка в цей час щось купувала.

Виграш Василь буде отримувати протягом року. Із 1 000 000 гривень він сплатить 19,5% державних податків (податок на доходи фізичних осіб — 18% та військовий збір — 1,5%). На що витратити виграні гроші, Василь ще не вирішив, але точно фінансово допоможе батькам.

● ПРО ЦЕ ГОВОРЯТЬ

«Я б сьогодні взагалі не морочився можливістю зараження через поверхні»

Три актуальні питання про COVID-19

Євген КОМАРОВСЬКИЙ,
лікар-педіатр,
автор популярних
книжок
для батьків,
телеведучий,
у колонці на сайті nv.ua

ШТАМ ДЕЛЬТА ПЕРЕДАЄТЬСЯ ЧЕРЕЗ ПОВЕРХНІ?

Він передається з такою ж активністю, як і коронавірус штаму Альфа, але його треба менше. Взагалі ставлення сучасної медицини — тобто наукової — еволюціонує, і воно принципово змінилося. На початку пандемії цей шлях розглядався мало не як найголовніший, тому всемили, прали, а санітаїзерам приділялася величезна увага. Пам'ятаєте, ми багато розповідали про те, як відкривати двері ліктями, обробляти телефони і ручки дверей? Зараз же стало ясно, що контактним шляхом отримує вірус максимум 1% заражених. Основний шлях — аерозольний (повітряно-краплинний).

Тому я б сьогодні взагалі не морочився можливістю зараження через поверхні. А це може бути лише тоді, коли якийсь реальний суперрозповсюджувач начхав на щось, а ви негайно за це схопилися і тут же потерли собі око або почали облизувати те, на що він чхнув. Інших способів передачі я реально собі не уявляю.

ПІСЛЯ ПЕРШОЇ ДОЗИ ЗАХВОРИВ НА COVID-19. ЯК ДАЛІ ВАКЦИНУВАТИСЯ?

На це питання дійсно поки немає однозначної відповіді. Я особисто вважаю, що якщо ви зробили першу дозу і тут же захворіли, то треба почекати

Фото із сайту nszu.gov.ua.

«Я рекомендую робити щеплення, як тільки є можливість».

Контактним шляхом отримує вірус максимум 1% заражених. Основний шлях — аерозольний (повітряно-краплинний).

пів року, а потім просто зробити щеплення заново. Ніби й не вакцинувалися. Тому що вакцина явно не спрацювала. Але це я озвучую свою думку, не підкріплену жодними дослідженнями.

І є ще один нюанс. От якби мені ввели вакцину, вона не спрацювала, і я захворів, то повторно я б став робити щеплення вже іншою.

КОЛИ ПІСЛЯ ПЕРЕНЕСЕНОГО КОРОНАВІРУСУ МОЖНА РОБИТИ ЩЕПЛЕННЯ?

Здавалося б, таке очевидне запитання... Спочатку були розмови про те, що якщо ви перехворіли, то три місяці потрібно не робити цю процедуру. Зараз же все більше даних, що факт перенесеної хвороби жодним чином не впливає на доцільність вакцинації. Тому що вона створює такий рівень за-

хисту з антитілами і Т-клітин пам'яті, який виявляється набагато вищим, ніж після недуги.

Тому якщо ви одужали і почуваетесь добре, немає явних наслідків, то по закінченні місяця-двох вже можна вакцинуватися. Правда, деякі лікарі вважають, що можна не раніше трьох місяців, дехто — що не раніше шести.

Особисто у мене пройшло чотири з половиною місяці після хвороби. Але якби з'явилася можливість вакцинуватися раніше, я б зробив це. Хоча б тому, що коли ти отримуєш другу дозу, то відчуваєш величезне психологічне полегшення. Ось просто перестаєш смикатися і боятися.

Тому я рекомендую робити щеплення, як тільки є можливість. Так, може й не спрацює. Ну вакцинується ще через рік. Нічого страшного не станеться.

Хто такий «хлопчик для биття»?

Цей вираз пішов із Англії

У XIV–XVIII століттях тут виховували наслідних принців і карали за провини не їх самих (бити королівських осіб суворо заборонялося),

а спеціальних хлопчиків, які росли разом із ними.

Як показувала практика, таке покарання було дуже ефективним,

оскільки принцу зазвичай не дозволялося грати ні з ким іншим, крім хлопчика для биття, тому між дітьми встановлювався тісний емоційний зв'язок — емпатія.

Тож вираз «хлопчик для биття» (whipping boy) став крилатим. Зараз так називають того, кого змушують спокотувати чужу провину.

Едуард VI і хлопчик для биття.

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Прописала себе на той світ

З кабінету професора Наталя випурхнула щасливою пташкою. — Найгірше не підтвердилось. Трохи постежте за собою, а так... Бажаю, аби ми ніколи більше не бачились...

Анна КОРОЛЬОВА

Летіла землі під ногами не відчувачи. Одразу вирішила зателефонувати подрузі і повідомити добрі новини. Але сумку з мобільним у кабінеті забула.

Повернулась. Почувши, про що говорять у кабінеті, ледь не зомліла:

— І ніколи, аж до останнього моменту, не кажи от таким безнадійним правду, — почувла з-за дверей кабінету. — Не кожна людина може витримати. Краще хай проживе людина те, що залишилось, з надією.

Наталя аж сіла. Вона була остання в черзі — отже, мова про неї. Значить, професор тоді сказав їй неправду. Мов у тумані все ж зайшла, забрала сумку. Попрощалась з професором і аспірантом. «Безнадійна», — пульсувало у скронях.

Аж до пізнього вечора сиділа на лавці у сквері. Спочатку тихо плакала, а потім перед очима пропливло все життя. Порож-

Фото із сайту pixabay.com.

Спочатку тихо плакала, а потім перед очима пропливло все життя. Порожнє. Так, тільки зараз вона могла собі зізнатись, що й не жила по-справжньому.

«Все, що вона пережила, змінило її назавжди».

не. Так, тільки зараз вона могла собі зізнатись, що й не жила по-справжньому. Так, чекала чогось, відкладала усе найкраще на потім. А де ж те «потім» тепер. Не буде його. Кінець.

Чоловік. Ну то одна назва! Так, є кому лежати на дивані і перемикати канали. Уже років п'ять ніде не працює. Навіть сміття не виносить.

— У мене чорна смуга в житті. Ти повинна мене підтримувати, адже ми присягались бути разом і в багатстві, і в бідності.

Вона, напевне, уже років із двадцять мріє його покинути. Та все чомусь шкодує, чогось чекає.

Син. Про нього краще навіть і не згадувати. Відколи одружився, спокою через нього нема. Невістка — майбутній юрист. Оскільки сама із села, вирішила вимагати з свекрухи, аби та сплатила синову частку від їхньої квартири. Мовляв, їм стане на перший внесок на власне житло. Син і слова поперек дружині не каже, ніби й не її дитина. Чужий. Скільки через усю ту ситуацію натерпілась. Скільки сліз вилила. А рішення Феміди і геть підкосило — таки повинна сплатити синові гроші за його частку або продаж квартири. Де їх узяти?

Чомусь згадала про

подругу. Єдину світлу і по-справжньому рідну людину. Скільки ж років вона кликала її до себе в Італію. Там вже має громадянство і сім'ю.

— Машо, — проплакала Наталя в слухавку, — мені не довго залишилось.

— Ану не розкисати! — скомандувала подруга. — Продавай квартиру, віддавай синові й чоловікові їхні частки — і до мене.

Спочатку Машині слова здались Наталі якоюсь нісенітницею. А потім... А що їй уже втрачати? Куди далі життя відкладати?

Квартиру продали, на диво, швидко. Чоло-

вік поставився до всього абсолютно пасивно. Переселився на диван до своєї мами — і все. Син, забираючи свою частку від продажу квартири, дивився зверхньо. Навіть нічого не питав. Узав гроші й одразу поїхав.

І місяця не минуло, як зустрічала Маша свою подругу дитинства в аеропорту Мілана.

— Купальник узяла? Бо ми на місяць до моря їдемо.

Дивно. Але не відчувала Наталя себе зле. Прислухалась до себе. Але ж ні. Ніби й нема нічого. Навіть набрала кілька кіло. Маша ж тактовно не заводила мову про здоров'я — нехай подруга хоч трохи відійде від пережитого.

Коли ж звернулись по приїзді до спеціалістів, ошелешено переглянулись. Наталя була абсолютно здорова.

— Наші українські колеги також нічого у вас не знайшли, — здивовано протягнула спеціаліст. — Чому ви впевнені, що щось не так?

Маша не знала всієї Наталчиної історії, а коли почувла, сміялась до сліз.

— То ти себе на той світ прописала лиш через те, що почувла уривок розмови з-за дверей? Ну даєш!

Наталка уже п'ять років живе в Італії. Прибирає оселі й ніжить на сонечку у вільний час. Об'їздила всю Європу, тепер мріє податись далі. Все, що вона пережила, змінило її назавжди. Тепер вона абсолютно нічого не відкладає на потім. Живе наповну тут і зараз, адже знає, як то, коли немає майбутнього.

Правило встановлення хороших взаємин

Немає для людини кращого слова, ніж її ім'я

Перше, що треба запам'ятовувати при знайомстві, — ім'я. Не посаду, не професію. А саме ім'я. Це основне правило встановлення хороших взаємин.

Фото із сайту ukr.media.

Ім'я — візитка будь-якої людини.

● ЦІКАВА АРИФМЕТИКА

Скільки живуть і коли виходять на пенсію громадяни різних країн

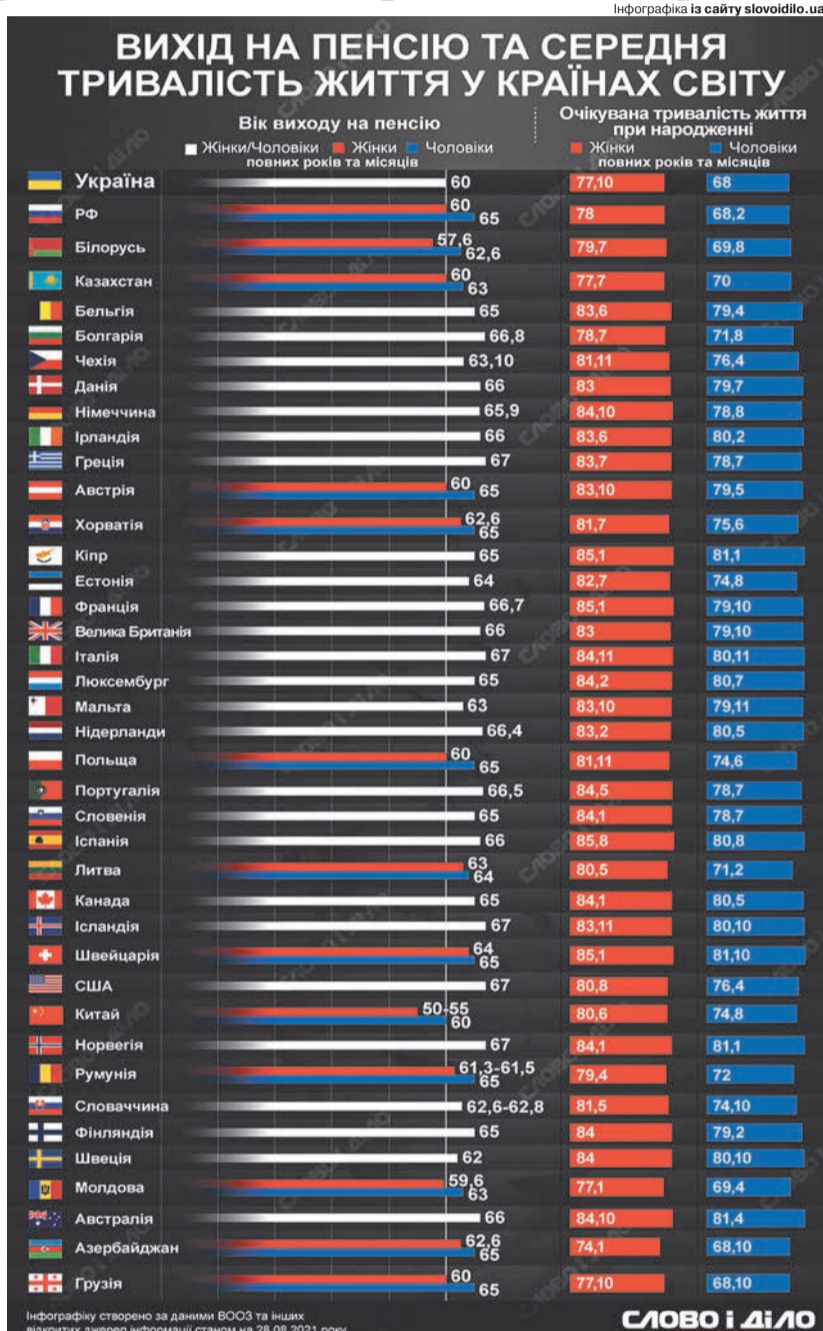
У Верховній Раді кілька місяців лежить законопроект, у якому з 2023 року пропонують підвищувати пенсійний вік для українців — на один місяць щороку. Таким чином, до 2035-го вони можуть виходити на заслужений відпочинок у 61 рік, а не в 60. При цьому, зважаючи на середню тривалість життя наших громадян, чоловіки на пенсії живуть ще близько 8 літ, а жінки — майже 17. Тоді як у європейських країнах цей термін становить приблизно 20 років. Інтернет-видання «Слово і Діло» дослідило, в якому віці виходять на пенсію і скільки в середньому живуть чоловіки та жінки в різних країнах

Слава ДІЛО

В Україні вік виходу на пенсію однаковий і для чоловіків, і для жінок — 60 років. А середня тривалість життя різна: 68 років для чоловіків і майже 78 для жінок.

У **Росії** пенсійний вік для жінок — 60 років, тоді як середня тривалість життя близько 79 років 7 місяців. Чоловіки виходять на пенсію у 65 літ, але живуть в середньому трохи більше 68 років.

У **Білорусі** жінки йдуть на заслужений відпочинок у 57 років 6 місяців і живуть у середньому 79 років 7 місяців. Для чоловіків же пенсійний вік — 62 роки 6 місяців, а середня тривалість життя — майже 70 літ.

У європейських країнах найвища тривалість життя жінок в Іспанії — майже 86 років, а чоловіків — у Швейцарії (майже 82 роки).

У сусідній з нами **Польщі** жінки виходять на пенсію в 60 років, чоловіки — в 65. Середня тривалість життя пань за Західним Бугом становить майже 82 роки, а панів — 74 роки 6 місяців.

В інших європейських країнах пенсійний вік вищий, але й середня тривалість життя більша. Наприклад, у **Нідерландах** громадяни виходять на пенсію у віці близько 66 років. При цьому жінки в середньому живуть близько 83 років, а чоловіки — трохи більше 80.

В Україні чоловіки на пенсії живуть ще близько 8 років, а жінки — майже 17.

У 67 років йдуть на заслужений відпочинок у **Греції, Італії, Ісландії та Норвегії**. Чоловіки в **Греції** живуть у середньому 78 років 7 місяців, жінки — 83 роки 7 місяців. В **Італії** — майже 85 років жінки і майже 81 рік чоловіки. В **Ісландії** пані живуть в середньому 84 роки, а представники сильної статі — приблизно 81 рік. У **Норвегії** чоловіки доживають до 81 року, жінки — до 84.

У європейських країнах найвища тривалість життя жінок в **Іспанії** — майже 86 років, а чоловіків — у **Швейцарії** (майже 82 роки).

У **США** всі громадяни виходять на пенсію у 67 літ. Чоловіки в середньому живуть трохи більше 76 років, а жінки — майже 81. Пенсійний вік у **Канаді** — 65 років, а середня тривалість життя становить близько 84 років для жінок і трохи більше 80 років для чоловіків.

У **Китаї** на пенсію виходять рано порівняно з іншими країнами: жінки — в 50–55, чоловіки — в 60. При цьому жінки в середньому живуть більше 80 років, а чоловіки — майже 75.

Джерело: slovaidilo.ua.

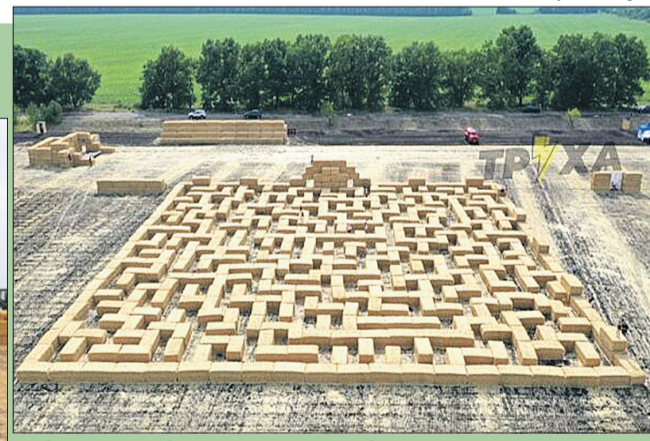
Фото із сайту record.org.ua.

Найбільший в Україні лабіринт... із тюків соломи

Його спорудили на межі Чугувського і Харківського районів Харківської області під час заходу Agromol Fest 2021

Розміри лабіринту справді вражають. Складається він із 384 тюків соломи шириною 120 см, довжиною 240 см, висотою 90 см кожен. Загальна площа — 2570 кв. м.

Тож недарма на свято запросили представників Книги рекордів України, які й зафіксували цей лабіринт із тюків соломи як найбільший у категорії «Розміри».

Побродити-поблукати тут справді було де.

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Закінчення. Початок на с. 2

Ольга ЧОРНА

Пригадуєш, я називав тебе Леді Одна Рукавичка. Я хотів би зіграти твої руки, але між нами стільки непорозумінь, недомовок і кілометрів. Ти тоді сказала: «За поворотом моєї долі очікує інша людина. Не запитуй, хто він. Бо й у твоєму житті я — не єдина. Ти вагаєшся, кого вибрати: мене чи ту, котра роками терпить твої походеньки. Котра ладна прощати непростиме. Ти повинен повернутися до неї. Бо я не зумію стільки прощати. І не зможу відчинити тобі двері, коли будеш повертатися з чужих обіймів».

Я жартував над твоїми словами. Який же я був нерозумний! Я жартував над твоїми почуттями... Я купив рукавички. Теплі, елегантні. Ношу їх у кишені. Леді Одна Рукавичка, я схожий на нерозважливого хлопчиська?

Це не я тоді вибирав. Ти сама вибирала. Я не знаю, хто очікував на тебе за поворотом твоєї долі. Може, й ніхто. Цей міфічний Хтось міг бути твоєю вигадкою. Ти завжди хотіла виглядати благородною. І ця твоя жертвність... Вона не завжди була виправдана. Це моє власне переконання.

Ти відпустила мене. Я пішов... Всього доброго. І ти бережи себе».

ЛИСТ ТРЕТІЙ. ВЕСНЯНИЙ. (ЙОМУ)

«Добривечір. Я була у нашому парку. Подекуди ще білють загублені снігові хустинки. Але весна почуває себе володаркою і господинею. Парк повеселів після холодів. І небо повеселіло. І світ... І люди...

Чотири листи

Фото із сайту writingthroughlife.com.

«Ти відпустила мене. Я пішов...»

Якийсь дивак зупинив мене, дістав нотний папір, олівець і швиденько почав писати нотні знаки. «Ви музикант? Композитор? Я не знаю вас», — сказала незнайомцеві. «І я вас не знаю, — відповів він. — Але ви схожі на весну. І я дарую вам цю мініатюрку на щастя. Адже ви вірите, що щастя — не абстракція?».

Я злякалася цього чоловіка. І кинулася геть. А він біг за мною і гукав: «Зачекайте! Не бійтеся! Я ще напишу вам

Добрі диваки тепер зустрічаються рідко. І ми втікаємо від них. А може, від себе.

музику сонця і дощу. Запаху торішнього листя і свіжої трави...».

Коли я зупинилася, то побачила, що незнайомець побрів у протилежний бік. Я засмутила його. Добрі диваки тепер зустрічаються рідко. І ми втікаємо від них. А може, від себе.

У мене залишилася його музика. Попросила знайому, аби зіграла мені.

Мелодія виявилася чудовою.

Я ходила в парк, шукала незнайомця. Хотіла подякувати. Але його ніде не було.

На твоєму обличчі блукає іронічна посмішка. Правда ж? Ти думаєш, цей незнайомець — моя вигадка? Ні, і я піду його шукати знову. Він обіцяв зробити мені ще один подарунок. Запах листя і трави, покладений на музику... Як повинна звучати ця мелодія?

Сподіваюся, у тебе все гаразд. З весною тебе! Бувай!».

ЛИСТ ЧЕТВЕРТИЙ. ЛІТНІЙ. (ЇЙ)

«Вітаю! Ти завжди любила літо. Коли світ ховався в тінь, ти говорила: «Хіба сонця може бути забагато?». В обіймах гарячих літніх місяців ти почувалася щасливою. Якби ти знала, як заздрю я зараз щедрому на тепло липню!

Я не розумів твоїх дивацтв. З іронією споглядав, коли ти визирала через вікно і шепотіла: «Доброго ранку, світку, я люблю тебе. Літечко-сонечко, дякую за тепло». Ти хотіла обняти, пригорнути всю землю і поцілувати

її у щічку.

Я був у горах. Шкода, не з тобою. Пригадуєш нашу першу мандрівку в гори? Ти казала: вони піднімають людей ближче до небес, дарують мріям крила. Ти любила спостерігати за табунами кучерявих хмар. «Вони вже ніколи не повернуться, — зітхала. — Хмари схожі на життя. Біжать-поспішають. Не знають, коли і де кінцева зупинка. «Вони випадають дощем», — перервав твої роздуми. «Щоб знову стати окрасою неба... Якби люди мали такі чисті серця...».

Я стояв на вершині гори і думав про тебе. Поруч була інша жінка. Не та, «котра ладна прощати непростиме». Це була випадкова знайома. Вона шукала тиші й порозуміння зі світом. Через її долю пролетіла буря. Розхристалася спокій і надії.

«Що ви шукаєте у тім піднебессі?» — поцікавилася незнайомка. «Себе... ні, її...» — відповів. «Знайшли?» — «Загубив... Укотре загубив». Я розповів їй про тебе. «Ви справді її загубили», — мовила. «Вона сама відпустила мене». — «Могли б і не йти...».

Я хотів би побачити тебе. І хотів би сказати... зізнатися... Ми можемо зустрітись?

Чекатиму відповіді. Гарного літнього настрою!».

P. S. «Ти — вітер. Я ніколи не зможу втримати тебе...». Лист залишився незавершеним, невідісланим. Він стукав у двері. Не відгукнулася. Знала: якщо відчинить двері, то відчинить і серце. А він, нерозважливий, непостійний, зупиниться на хвилику, а потім зірветься і знову полетить...

Фото з інстаграм-сторінки Сергія ПРИТУЛИ.

«Продовжуємо набирати висоту»

Український актор і комік Сергій Притула опублікував в Instagram рідкісний спільний кадр зі своєю дружиною Катериною (обоє на фото). На честь 6-ї річниці весілля артист у соцмережі зворушливо привітав кохану

«З моменту, як ми з Катериною поставили свої підписи в раці міста Львова, пройшло 6 літ. З тих пір ми встигли побачити світ, переїхати в наше родинне гніздечко, попрацювати над спільними проектами в галузі ТБ і

заснували благодійний фонд! А головне, за цей час наша сім'я поповнилася Соломією і Стефанією! 6 років, політ відмінний! Продовжуємо набирати висоту», — підписав чуттєвий кадр Сергій.

Відзначимо, що шлюб із Катериною у Сергія Притули вже другий. Раніше ведучий був одружений з Юлією Андрійчук. У них є син Дмитро, який народився 2008 року.

«6 років, політ відмінний!».

НЕЙМОВІРНІ ІСТОРІЇ І ЛЮДСЬКІ ДОЛІ
Читанка
..... для всіх

Місячник
«Читанка для всіх»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 31 серпня 2018 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі газети «Волинь-нова»

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: chytanka77@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com
Телефонуйте: у приймальною – (0332) 72-38-94,
з питань реклами – (0332) 77-07-70,
приватних оголошень – (0332) 72-39-32,
розповсюдження – (0332) 72-38-94.

ТзОВ «Газета «Волинь» п/р UA2030344000002600805520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг – 12 сторінок формату В-4.
Передплатні індекси: **97847, 60313, 60780**.
Реєстраційний номер. Серія КВ №23544-13384Р
Віддруковано: Поліграфічне видавництво
«А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль.
Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51,
сайт www.a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 1004

● ІСТОРІЯ З ІНТЕРНЕТУ

Іноді без такої бабусі дозвіл не отримати.

«Схильний до агресії. Легко впадає в депресію...»

Пішов оце я в поліклініку за довідкою для носіння зброї. Потрібно серед іншого пройти психіатра. Заходжу в кабінет: сидить бабуля років сімдесяти, такий собі божий одуванчик у білому чепчику набакир. Я вже й забув, коли востаннє в поліклініці лікаря в чепчику бачив

Микола САЙТОВИЙ,
anekdot.kozaku.in.ua

— Сідайте, — бубонить бабуля, пишучи щось на папері.
Сідаю. Кладу на стіл «бігунок». Сиджу. Мовчимо. (Пише ж людина). Я тихенько гумку жую (покурив щойно, ну і щоб запаху менше...).

Бабуся, не відриваючись від паперів, запитує:

— А ви знаєте, що жувати «жуйку» в присутності жінки непристойно?

Я перепрошую, бубоню щось про куріння і бажання зменшити запах, виймаю гумку і запишаю у сигаретну пачку.

Бабуся, так само не дивлячись на мене і не відриваючись від паперів, бере мій бігунок, щось пише і коментує:

— Легко піддається чужому впливу.

Я злегка отетерів:

— Дозвольте, але ви ж самі сказали!

Бабуся (не піднімаючи голови і продовжуючи писати):

— Схильний до агресії.

У мене подих у грудях від обурення сперло, але внутрішній голос бубонить: «Мовчи, дурню!». А він (голос) не дурень. Сидимо. Мовчимо. 3 хвилини. 5 хвилин.

Бабуся, так само не відриваючи погляду від паперів:

— Легко впадає в депресію.

**А ви знаєте, що жувати
«жуйку» в присутності жінки
непристойно?**

Я починаю думати, що мені зараз не те що довідки не дадуть, а взагалі заберуть із мигалками, тож вирішую мовчати, хоч каміння з неба.

Сидимо. Мовчимо. 3 хвилини. 5 хвилин. Десь хвилин через десять бабуля нарешті піднімає голову і, оцінивши мене хитро-шкодлигим поглядом старої Шапокляк, видає:

— Гаразд, іди вже, мисливець...

● СЕ ЛЯ ВІ

Карикатура Євгена КРАНА.

Оце погуляла!

В'ячеслав ДАНИЛЕНКО

*Сиджу в міліції сама,
Без подруг і без грошей,
А тут ще слідчий, лейтенант,
Попався нехороший:
Розпитує і пише все
У протокол старанно,
Питає, п'яною чому
Я вийшла з ресторану?*

І що, запитує, таке

Зробити я хотіла,

Коли в машину за кермо

Я нетвереза сіла?

Куди я їхала, чому

В фонтані опинилася

Та де техпаспорт і права,

Нарешті, мої ділись?

І не дає той лейтенант

Подумати хоч трішки:

Я звідки знаю? Я прийшла

До ресторану пішки.

● А ВИ ЧУЛИ?

Чому Юлій Цезар весь час носив лавровий вінок?

Один із найвидатніших полководців і державних діячів античності мав один комплекс

Юлія Цезаря (100 р. до н. е. — 44 р. до н. е.) було право скрізь носити лавровий вінок на голові. І він ним користався

оскільки хотів приховати... стрімке облісіння.

СМІХОТЕРАПІЯ

:))):))

— Мам, а це правда, що курячий супчик допомагає при простуді?

— Так, доню.

— А чому?

— Тому що в курочці багато антибіотиків.

:))):))

Вітати вчителів та школярів з 1 Вересня — це все одно, що вітати кобилу з початком осінньо-весняних польових робіт.

:))):))

Як знайомились колись і зараз.

Наші бабусі і дідусі: перший поцілунок, весілля, секс.

Мами і татусі: поцілунок, секс, весілля.

Ми: секс, поцілунок... познайомилися.

:))):))

Хочеш забезпеченого чоловіка? То забезпеч його!

:))):))

Правда схожа на повію — всі її хочуть, але ніхто не любить!

:))):))

Хто знає, з якого боку тарілки має лежати телефон згідно з етикетом?

:))):))

100 років тому батьки раділи, якщо їхній син одружився з порядною дівчиною. В наш час радіють, що хоч одружився з дівчиною.

:))):))

Я так хочу «даст іст фантастіш», а отримую «арбайтн унд дісціплінен».

:))):))

Зняття чоловічого стресу краще почати із зняття жіночого одягу!

:))):))

Як стверджують кулінари, чим гірший настрій — тим ніжніші відбивні...